

inden en Frist af ikke over 6 Maaneder, gives vedborlig Sikkerhed.

§ 3.

Resten skal anvendes til Ublaas paa en Eidsfrist af ikke over 12 Maaneder, mod behørig Sikkerhed for Capital og Renter, under Betingelse af, at med Laanet betales en indgaaet uopsættelig Gjældsfordring, herunder indbefattet Løn til Arbejdere ved Fortsættelsen af allerede begyndte eller til en sædvanlig Drift hørende Arbejdsforetagender.

§ 4.

Til at paasee, at de i denne Lov omhandlede Midler kun anvendes i Overensstemmelse med de samme vedføjede Betingelser, har hver af Rigsdagens Afdelinger at udnævne 2 Medlemmer og 1 Suppleant. De 4 saaledes valgte Medlemmer danne et Udvalg, der træder sammen saa hyppigt, som Forretningsgangen fordrer det, for at varetage det dem overdragne Hverv. De afgjøre med Stemmesleerhed de forekommende Tilfælde. 3 Tilfælde af Stemmeligbed tilfalder efter Lodtrækning een af Suppleanterne, der efter en fornyet Forhandling af det foreliggende Tvivlsspørgsmaal deeltager i Afstemningen. Iøvrigt tilfalder kun Suppleanterne i Tilfælde af Medlemmers Forsald.

Lovudkastet tilligemed de stillede Ændringsforslag sattes under Et under Forhandling.

Æscherning: En af de Banstælligheder, som ved 1ste Behandling syntes at trænge sig meest frem, og til en vis Grad endogfaa hindrende imod denne Sag, var Tanken om, hvorledes disse Midler skulde anvendes paa den hensigtsmæssigste Maade saaledes, at de virkelig lettede Dmsætningsforholdene rundt omkring i Landet paa de Steder, hvor de vare trykkede og meest trykkede. Man havde en almindelig Erkjendelse eller, om man hellere vil blive staaende ved et mere ubestemt Udtryk, Fornemmelse af, at de Midler, som her bleve stillede til Regjeringens Raadighed, vare utilstrækkelige, og at der maatte stilles betydeligere Midler, og helst endnu af en anden Art, til Raadighed for at kunne møde de Banstæ-

lligheder, som ville reise sig. So mere denne Utilstrækkelighed er anerkjendt, og so mindre det er kunnet lykkes os at formaae Regjeringen til at tage imod andre og større Midler, desto mere bliver det ogsaa nødvendigt fra Rigsdagens Side at søge, saavidt det staaer i dens Magt, at indvirke paa, at Anvendelsen af disse Midler bliver en saadan, som af Rigsdagen maatte ansees for den nyttigste under de nærværende Omstændigheder. En af de Anvendelser, som her blev bragt paa Dmtale, og som efter Fleres, og deriblandt ogsaa min Mening, maa være aldeles forkastelig, det er den, at lade Banken faae af disse Midler til sin Benyttelse (A. Hage: Den har nok at gjøre med dem, den har!). Ja, det er en Grund mere derimod; har den nok at gjøre med dem, den nu har, maae vi faa meget mere sørge for ikke at belemsre den med disse. Men dette er ikke den Grund, som har ledet mig. Min Grund er den, at jeg vilde betragte denne hele Foranstaltning som i sig selv vrang, naar det kun var Kongeriget, der særlig traadte imellem, for igjennem Banken, som er et almindeligt Institut, at foretage det, som Banken kunde have foretaget med de samme Midler, naar den havde modtaget dem fra Regjeringen. Før end man paa nogen Maade skulde kunne gaae ind paa en Forholdsregel af den Art, maatte det være erkjendt, at Regjeringen ikke vilde lade Banken umiddelbart faae disse Midler, fordi den ikke i den Henseende havde den fornødne Tillid til Banken; det var altsaa kun at stifte Troen om paa Andres Skuldre og forlange af os, at vi skulde have den Tro og Tillid i denne Retning, som de, der stode Forholdet langt nærmere, ikke havde, eller der maatte være en anden Grund, den nemlig, at Banken ikke vilde modtage Pengene til den Pris, som vi betale dem med, og at altsaa Banken hos os skulde kunne faae dem paa en gunstigere eller fordeelagtigere Maade. Ingen af disse Grunde kunne friste os til at gaae ind paa en saadan Ordning; men netop for at bidrage saa meget, som det staaer i min Magt, til at skaffe disse Midler en umiddelbar Anvendelse til Gavn for Dmsætningsforholdene, uafhængig af et Institut, som allerede for længere Tid selv er